

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (sedmého senátu)

25. května 2023 *

„Řízení o předběžné otázce – Azylová politika – Společná řízení pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany – Směrnice 2013/32/EU – Článek 33 odst. 2 písm. d) – Řízení o posouzení žádosti – Nepřípustné žádosti – Následná žádost – Dobrovolný návrat a vyhoštění“

Ve věci C-364/22,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU rozhodnutím Verwaltungsgericht Minden (správní soud v Mindenu, Německo) ze dne 2. března 2022, došlým Soudnímu dvoru dne 7. června 2022, v řízení

J. B.,

S. B.,

F. B., zákonní zástupci: J. B. a S. B.,

proti

Bundesrepublik Deutschland,

SOUDNÍ DVŮR (sedmý senát),

ve složení: M. L. Arastey Sahún, předsedkyně senátu, N. Wahl a J. Passer (zpravodaj), soudci,

generální advokát: N. Emiliou,

za soudní kancelář: A. Calot Escobar, vedoucí,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

- za německou vládu: J. Möller a A. Hoesch, jako zmocněnci,
- za polskou vládu: B. Majczyna, jako zmocněnec,
- za Evropskou komisi: J. Hottiaux a H. Leupold, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: němčina.

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 33 odst. 2 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (Úř. věst. 2013, L 180, s. 60).
- 2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi J. B., S. B. a jejich dcerou F. B. na straně jedné a Bundesrepublik Deutschland (Spolková republika Německo) na straně druhé ve věci odmítnutí jejich žádostí o azyl jako nepřipustných.

Právní rámec

Unijní právo

Směrnice 2004/83/ES

- 3 Článek 15 směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (Úř. věst. 2004, L 304, s. 12; Zvl. vyd. 19/07, s. 96, a oprava Úř. věst. 2011, L 270, s. 55), který se nacházel v kapitole V této směrnice, nadepsané „Podmínky pro získání nároku na podpůrnou ochranu“, a byl nadepsán „Vážná újma“, stanovil:

„Vážnou újmu se rozumí

a) uložení nebo vykonání trestu smrti nebo

b) mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest vůči žadateli v zemi původu nebo

c) vážné a individuální ohrožení života nebo nedotknutelnosti civilisty v důsledku svévolného násilí během mezinárodního nebo vnitrostátního ozbrojeného konfliktu.“
- 4 Článek 17 uvedené směrnice, nadepsaný „Vyloučení“, upravoval důvody umožňující vyloučit státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti z možnosti získat podpůrnou ochranu.
- 5 Článek 18 téže směrnice, nadepsaný „Přiznání postavení podpůrné ochrany“, stanovil:

„Členské státy přiznají status podpůrné ochrany státnímu příslušníku třetí země nebo osobě bez státní příslušnosti splňujícím podmínky pro získání podpůrné ochrany podle kapitol II a V.“

- 6 Směrnice 2004/83 byla zrušena směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (Úř. věst. 2011, L 337, s. 9).

Směrnice 2013/32

- 7 Článek 2 směrnice 2013/32, nadepsaný „Definice“, stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

- b) ‚žádostí o mezinárodní ochranu‘ nebo ‚žádostí‘ žádost o ochranu členským státem učiněná státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti, u níž lze předpokládat, že žadatel usiluje o získání postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany, a ve které nežádá výslovně o jinou formu ochrany, jež nespadá do oblasti působnosti směrnice [2011/95] a o níž lze požádat samostatně;

[...]

- e) ‚pravomocným rozhodnutím‘ rozhodnutí, zda je státnímu příslušníku třetí země nebo osobě bez státní příslušnosti přiznáno postavení uprchlíka nebo doplňková ochrana na základě směrnice [2011/95] a které již nepodléhá opravnému prostředku podle kapitoly V této směrnice bez ohledu na to, zda takový opravný prostředek vede k tomu, že žadateli může být až do rozhodnutí o opravném prostředku dovoleno setrvat v dotyčném členském státě;

[...]

- q) ‚následnou žádostí‘ další žádost o mezinárodní ochranu, která byla učiněna po přijetí pravomocného rozhodnutí o předchozí žádosti, včetně případů, kdy žadatel vzal svou žádost výslovně zpět, a případů, kdy rozhodující orgán po konkludentním zpětvzetí odmítl žádost podle čl. 28 odst. 1.“

- 8 Článek 33 směrnice 2013/32, nadepsaný „Nepřípustné žádosti“, v odst. 2 písm. d) stanoví:

„Členské státy mohou považovat žádost o mezinárodní ochranu za nepřípustnou, pouze pokud:

[...]

- d) žádost je následnou žádostí, v níž se neobjevily nebo nebyly žadatelem předloženy žádné nové skutečnosti či zjištění týkající se posouzení, zda lze žadatele uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle směrnice [2011/95]“.

- 9 Článek 40 směrnice 2013/32, nadepsaný „Následné žádosti“, zní:

„1. Pokud osoba, která v členském státě požádala o mezinárodní ochranu, v témže členském státě předloží další údaje nebo učiní následnou žádost, členský stát posoudí tyto další údaje nebo prvky

následné žádosti v rámci posuzování předchozí žádosti nebo v rámci přezkumu rozhodnutí, proti kterému byl podán opravný prostředek, pokud v tomto rámci mohou příslušné orgány vzít v úvahu a posoudit všechny prvky, na nichž se zakládají další údaje nebo následná žádost.

2. Pro účely rozhodnutí o přípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 33 odst. 2 písm. d) podléhá následná žádost o mezinárodní ochranu nejprve předběžnému posouzení, zda se objevily nebo byly žadatelem předloženy nové skutečnosti nebo zjištění týkající se posouzení, zda lze žadatele uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle směrnice [2011/95].

3. Pokud se v rámci předběžného posouzení podle odstavce 2 dospěje k závěru, že se objevily nebo byly žadatelem předloženy nové skutečnosti či zjištění, které významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za osobu požívající mezinárodní ochrany [...] podle směrnice [2011/95], posuzuje se žádost dále podle kapitoly II. Členské státy mohou stanovit rovněž jiné důvody pro další posuzování následné žádosti.

[...]

Narizení Dublin III

- 10 Článek 19 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (Úř. věst. 2013, L 180, s. 31, dále jen „nařízení Dublin III“), stanoví:

„Povinnosti uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) a d) zanikají, pokud členský stát příslušný k posouzení žádosti zjistí poté, co je požádán o přijetí zpět žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d), že dotyčná osoba opustila území členských států v souladu s rozhodnutím o návratu nebo rozhodnutím o vyhoštění, které vydal po zpětvzetí či zamítnutí žádosti.

Žádost podaná po provedení vyhoštění se považuje za novou žádost, na základě které je zahájeno nové řízení o určení příslušného členského státu.“

Německé právo

Zákon o azylu

- 11 Ustanovení § 29 odst. 1 bodu 5 Asylgesetz (zákon o azylu) (BGBl. 2008 I, s. 1798), ve znění použitelném na spor v původním řízení, stanoví:

„Žádost o azyl je nepřijatelná, pokud

5. v případě následné žádosti podle § 71 nebo druhé žádosti podle § 71a nemá být vedeno další řízení o udělení azylu.“

- 12 Ustanovení § 71 tohoto zákona, nadepsané „Následná žádost“, v odstavci 1 uvádí:

„Pokud cizinec po zpětvzetí nebo pravomocném zamítnutí předchozí žádosti podá novou žádost o azyl (následná žádost), provede se nové azylové řízení pouze tehdy, jsou-li splněny podmínky stanovené

v § 51 odst. 1 až 3 *Verwaltungsverfahrensgesetz* [(zákon o správním řízení) (BGBl. 2013 I, s. 102)]; k posouzení je příslušný Bundesamt [für Migration und Flüchtlinge (Spolkový úřad pro migraci a uprchlíky, Německo)]. [...]“

Zákon o správním řízení

- 13 Ustanovení § 51 zákona o správním řízení, ve znění použitelném na spor v původním řízení, nadepsané „Přezkum řízení“, v odstavci 1 stanoví:

„Správní orgán rozhodne na žádost dotčené osoby o zrušení nebo změně pravomocného správního aktu, jestliže

1. skutkový nebo právní stav, na němž se správní akt zakládá, se následně změnil ve prospěch dotčené osoby;
2. jsou k dispozici nové důkazy, na jejichž základě by bylo vydáno rozhodnutí, jež by bylo pro dotčenou osobu příznivější;

[...]“

Zákon o pobytu cizinců

- 14 Ustanovení § 60 *Aufenthaltsgesetz* (zákon o pobytu cizinců) (BGBl. 2008 I, s. 162), ve znění použitelném na spor v původním řízení (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), nadepsané „Zákaz vyhoštění“, v odstavcích 2, 3, 5 a 7 stanoví:

„(2) Cizinec nesmí být vyhoštěn do státu, v němž tomuto cizinci hrozí konkrétní nebezpečí, že bude vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu.

(3) Cizinec nesmí být vyhoštěn do státu, jestliže tento stát po cizinci pátrá pro trestný čin a hrozí nebezpečí uložení nebo vykonání trestu smrti. [...]

[...]

(5) Cizinec nesmí být vyhoštěn, jestliže z použití [Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950] vyplývá, že vyhoštění není přípustné.

[...]

(7) Vyhoštění cizince do jiného státu musí být vyloučeno, existuje-li tam závažná konkrétní hrozba pro jeho zdraví, život nebo svobodu. Vyhoštění cizince do jiného státu je vyloučeno, jestliže je tam jako příslušník civilního obyvatelstva vystaven závažnému individuálnímu ohrožení zdraví nebo života v rámci mezinárodního nebo vnitrostátního ozbrojeného konfliktu. K nebezpečím podle první nebo druhé věty, jimž je obecně vystaveno obyvatelstvo nebo skupina obyvatel, k níž cizinec přísluší, se přihlédne u příkazů podle § 60a odst. 1 první věty.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 15 Žalobci v původním řízení jsou libanonskými státními příslušníky. J. B. přicestoval do Německa v listopadu 2000 a dne 29. listopadu 2000 podal žádost o azyl. Dne 13. prosince 2000 zamítl příslušný úřad tuto žádost jako zjevně nedůvodnou a konstatoval, že neexistuje důvod, který by zakazoval jeho vyhoštění. Dne 13. srpna 2001 byl J. B. vyhoštěn do Libanonu.
- 16 V březnu 2010 vstoupili žalobci v původním řízení na území Německa a dne 29. března 2010 podali žádosti o azyl. Rozhodnutím ze dne 18. května 2010 zamítl příslušný úřad žádosti S. B. a F. B., když konstatoval, že podmínky pro přiznání postavení uprchlíka nebyly splněny a neexistuje důvod, který by zakazoval jejich vyhoštění. Rozhodnutím ze dne 4. října 2010 zamítl příslušný úřad žádost J. B. o zahájení nového azylového řízení. Dne 17. března 2011 žalobci v původním řízení dobrovolně opustili Německo a vrátili se do Libanonu.
- 17 V lednu 2021 žalobci v původním řízení znovu přicestovali do Německa. Dne 11. února 2021 podali žádosti o azyl, které se v podstatě opíraly o skutečnost, že jejich situace v Libanonu není bezpečná. Rozhodnutím ze dne 11. srpna 2021 prohlásil příslušný úřad tyto žádosti za nepřípustné. Tento úřad rovněž zamítl žádosti o změnu rozhodnutí uvedených v předchozím bodě, nařídil žalobcům v původním řízení opustit německé území pod hrozbou vyhoštění do Libanonu a uložil zákaz vstupu a pobytu na dobu 30 měsíců ode dne tohoto vyhoštění.
- 18 Dne 18. srpna 2021 podali žalobci v původním řízení proti tomuto rozhodnutí žalobu, v níž se dovolávali skutečnosti, že pobývali více než deset let v Libanonu a že se situace v této zemi po jejich návratu změnila.
- 19 Předkládající soud v tomto ohledu poznamenává, že žalobci v původním řízení dosud nepředložili nové skutečnosti nebo důkazy odůvodňující zahájení dalšího azylového řízení.
- 20 Žalovaná v původním řízení je toho názoru, že žádosti o azyl podané dne 11. února 2021 musí být kvalifikovány jako „následné žádosti“, a to zejména s ohledem na čl. 2 písm. q) a čl. 33 odst. 2 písm. d) směrnice 2013/32. Návrat do země původu podle ní není dostatečný pro učinění závěru o existenci nové skutečnosti či nového zjištění ve smyslu posledně uvedeného ustanovení.
- 21 Předkládající soud rozhodl, že žaloba žalobců v původním řízení proti příkazu k opuštění německého území uvedenému v rozhodnutí ze dne 11. srpna 2021 má odkladný účinek.
- 22 Za těchto podmínek se Verwaltungsgericht Minden (správní soud v Mindenu, Německo) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
  - „1) Musí být čl. 33 odst. 2 písm. d) směrnice [2013/32] vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátnímu ustanovení, podle něhož musí být další žádost o mezinárodní ochranu odmítnuta jako nepřípustná nezávisle na tom, zda se dotyčný žadatel po zamítnutí jedné žádosti o mezinárodní ochranu a před podáním další žádosti o mezinárodní ochranu vrátil do země svého původu?
  - 2) Je pro odpověď na první otázku relevantní, zda byl dotyčný žadatel do země původu vyhoštěn, nebo zda se tam vrátil dobrovolně?

- 3) Musí být čl. 33 odst. 2 písm. d) směrnice [2013/32] vykládán v tom smyslu, že členskému státu zakazuje odmítnout další žádost o mezinárodní ochranu jako nepřípustnou, jestliže rozhodnutím o předchozí žádosti sice nebylo rozhodnuto o přiznání statusu doplňkové ochrany, byly ovšem přezkoumány zákazy vyhoštění a tento přezkum je obsahově srovnatelný s přezkumem prováděným za účelem přiznání statusu doplňkové ochrany?
- 4) Jsou přezkum existence důvodů zakazujících vyhoštění a přezkum prováděný za účelem přiznání statusu doplňkové ochrany srovnatelné, jestliže při přezkumu existence důvodů zakazujících vyhoštění bylo zapotřebí kumulativně přezkoumat, zda dotyčnému žadateli ve státě, do něhož má být vyhoštěn, hrozí
- a) konkrétní nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu,
  - b) uložení nebo vykonání trestu smrti,
  - c) porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod [podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950],
  - d) závažné konkrétní ohrožení zdraví, života nebo svobody,

nebo zda je

- e) jako příslušník civilního obyvatelstva vystaven závažnému individuálnímu ohrožení zdraví či života v rámci mezinárodního nebo vnitrostátního ozbrojeného konfliktu?“

K předběžným otázkám

K první a druhé otázce

- 23 Podstatou první a druhé otázky předkládajícího soudu, které je třeba posoudit společně, je, zda čl. 33 odst. 2 písm. d) směrnice 2013/32 musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby byla následná žádost o mezinárodní ochranu odmítnuta jako nepřípustná nezávisle na tom, zda se žadatel vrátil do země původu poté, co byla jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta, a před tím, než podal tuto následnou žádost o mezinárodní ochranu, a dále zda je v tomto ohledu relevantní okolnost, zda byl uvedený žadatel vyhoštěn, nebo zda se do této země vrátil dobrovolně.
- 24 Je třeba připomenout, že podle judikatury Soudního dvora čl. 33 odst. 2 směrnice 2013/32 taxativně vyjmenovává situace, kdy členské státy mohou považovat žádost o mezinárodní ochranu za nepřípustnou [rozsudek ze dne 19. března 2020, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tomba), C-564/18, EU:C:2020:218, bod 29 a citovaná judikatura].
- 25 Mezi tyto situace patří případ upravený v tomto čl. 33 odst. 2 písm. d), kdy je dotyčná žádost následnou žádostí, která neobsahuje žádné nové skutečnosti či zjištění týkající se posouzení, zda lze žadatele uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95.
- 26 Pojem „následná žádost“ je definován v čl. 2 písm. q) směrnice 2013/32 jako další žádost o mezinárodní ochranu, která byla učiněna po přijetí pravomocného rozhodnutí o předchozí žádosti.
- 27 Tato definice tedy používá pojmy „žádost o mezinárodní ochranu“ a „pravomocné rozhodnutí“, které jsou rovněž definovány v článku 2 této směrnice, a to konkrétně v písmenech b) a e) [rozsudek ze dne 22. září 2022, Bundesrepublik Deutschland (Žádost o azyl zamítnutá Dánskem), C-497/21, EU:C:2022:721, bod 41].

- 28 Pokud jde zaprvé o pojem „žádost o mezinárodní ochranu“ nebo „žádost“, ten je definován v čl. 2 písm. b) uvedené směrnice jako žádost o ochranu členským státem učiněná státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti, u níž lze předpokládat, že žadatel usiluje o získání postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany ve smyslu směrnice 2011/95.
- 29 Podle informací uvedených v předkládacím rozhodnutí podali žalobci v původním řízení žádosti v tomto smyslu opakovaně.
- 30 Pokud jde zadruhé o pojem „pravomocné rozhodnutí“, ten je definován v čl. 2 písm. e) směrnice 2013/32 jako rozhodnutí, zda je státnímu příslušníku třetí země nebo osobě bez státní příslušnosti přiznáno postavení uprchlíka nebo doplňková ochrana na základě směrnice 2011/95 a které již nepodléhá opravnému prostředku podle kapitoly V směrnice 2013/32.
- 31 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že takové pravomocné rozhodnutí bylo přijato příslušným vnitrostátním orgánem ve vztahu ke všem žalobcům v původním řízení.
- 32 Kromě toho je nutno konstatovat, že dočasný návrat žadatele o azyl do země jeho původu po zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu nemá vliv na kvalifikaci další žádosti o azyl jako „následné žádosti“ ve smyslu čl. 2 písm. q) směrnice 2013/32.
- 33 Znění čl. 33 odst. 2 písm. d) a čl. 2 písm. q) této směrnice totiž nezmiňují takový návrat jako relevantní kritérium pro účely určení, zda další žádost o mezinárodní ochranu představuje následnou žádost a může být jako taková odmítnuta jako nepřijatelná.
- 34 Je pravda, že pokud se objevily nebo byly žadatelem předloženy nové skutečnosti nebo zjištění ve smyslu čl. 33 odst. 2 písm. d) a čl. 40 odst. 2 a 3 směrnice 2013/32, které se vztahují k žádosti o mezinárodní ochranu, je třeba provést nové věcné posouzení. V tomto smyslu může mít skutečnost, že před podáním této následné žádosti pobýval tento žadatel v zemi původu, vliv na požadované posouzení nebezpečí, a tedy i na rozhodnutí o přiznání mezinárodní ochrany, například pokud v ní byl uvedený žadatel vystaven nebezpečí pronásledování. Pouhá okolnost návratu do země původu však sama o sobě nutně neznamená existenci „nové skutečnosti nebo nového zjištění“ ve smyslu těchto ustanovení.
- 35 Předkládající soud nicméně v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vysvětluje, že první a druhá otázka byly položeny z důvodu úvah uvedených v bodě 34 a následujících stanoviska generálního advokáta H. Saugmandsgaarda Øe ve věci L. R. (Žádost o azyl zamítnutá Norskem) (C-8/20, EU:C:2021:221), podle kterého čl. 33 odst. 2 písm. d) směrnice 2013/32 ve spojení s čl. 2 písm. q) této směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že žádost o mezinárodní ochranu nelze prohlásit za nepřijatelnou jakožto „následnou žádost“, byl-li žadatel vyhoštěn do země původu před tím, než tuto žádost podal. Předkládající soud rovněž poznamenává, že se Soudní dvůr k těmto úvahám v rozsudku ze dne 20. května 2021, L. R. (Žádost o azyl zamítnutá Norskem) (C-8/20, EU:C:2021:404), nevyjádřil.
- 36 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že uvedené úvahy byly primárně založeny na čl. 19 odst. 3 druhém pododstavci nařízení Dublin III, jak vyplývá zejména z bodů 38 a 47 tohoto stanoviska. Podle tohoto ustanovení musí být každá žádost podaná žadatelem po provedení vyhoštění považována za novou žádost, na základě které je zahájeno nové řízení o určení příslušného členského státu.

- 37 Otázku, zda má být určitá žádost o azyl považována za „novou žádost“ ve smyslu nařízení Dublin III, je přitom nutno odlišit od otázky, zda tato žádost musí být kvalifikována jako „následná žádost“ ve smyslu čl. 2 písm. q) a čl. 33 odst. 2 písm. d) směrnice 2013/32. V případě nového vstupu žadatele na území Evropské unie je totiž dosah kvalifikace určité žádosti jako „nové žádosti“ ve smyslu čl. 19 odst. 3 druhého pododstavce tohoto nařízení v rámci uvedeného nařízení omezen na řízení o určení členského státu příslušného pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu upravené tímž nařízením.
- 38 Vycházet z toho, že při návratu žadatele do země původu mezi jeho první a další žádostí o mezinárodní ochranu – nezávisle na tom, zda jsou dány nové skutečnosti nebo zjištění týkající se potřeby ochrany – je třeba systematicky provádět věcné posouzení jeho následné žádosti, by mimoto znamenalo doplnit specifický důvod vylučující, že by v takovém případě bylo vydáno rozhodnutí o nepřípustnosti, zatímco čl. 33 odst. 2 písm. d) směrnice 2013/32 ukládá povinnost věcného posouzení pouze v případě existence nových skutečností nebo zjištění, tedy případ od případu.
- 39 A dále vzhledem k tomu, že dočasný návrat žadatele o mezinárodní ochranu do země jeho původu nemá vliv na výklad a použití čl. 33 odst. 2 písm. d) směrnice 2013/32, je v tomto ohledu nutně irelevantní i okolnost, zda tento žadatel opustil území dotyčného členského státu dobrovolně, nebo byl vyhoštěn.
- 40 Z výše uvedených skutečností vyplývá, že na první a druhou otázku je třeba odpovědět, že čl. 33 odst. 2 písm. d) směrnice 2013/32 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby byla následná žádost o mezinárodní ochranu odmítnuta jako nepřípustná nezávisle na tom, zda se žadatel vrátil do země původu poté, co byla jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta, a před tím, než podal tuto následnou žádost o mezinárodní ochranu, a zda byl takový návrat dobrovolný, nebo nucený.

K třetí a čtvrté otázce

- 41 Podstatou třetí a čtvrté otázky předkládajícího soudu, kterými je třeba se zabývat společně, je, zda čl. 33 odst. 2 písm. d) směrnice 2013/32 musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát odmítl následnou žádost o mezinárodní ochranu jako nepřípustnou v situaci, kdy se rozhodnutí o předchozí žádosti netýkalo přiznání statusu doplňkové ochrany, ale bylo přijato po přezkumu existence důvodů, které zakazují vyhoštění, a kdy tento přezkum v zásadě obsahově odpovídá přezkumu prováděnému za účelem přiznání tohoto statusu. V případě záporné odpovědi se předkládající soud táže, zda lze tyto přezkumy považovat za srovnatelné.
- 42 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že je třeba tyto otázky analyzovat se zřetelem na skutečnost, že německý zákonodárce vytvořil samostatný status doplňkové ochrany až od 1. prosince 2013. Před tímto datem vnitrostátní orgán příslušný v oblasti azylu v případě, že byly splněny podmínky stanovené v článku 15 směrnice 2004/83, konstatoval existenci důvodů zakazujících vyhoštění na základě § 60 odst. 2 a 3 a odst. 7 druhé věty zákona o pobytu cizinců. S výhradou posouzení důvodů pro vyloučení podle článku 17 směrnice 2004/83 pak takové konstatování vedlo k přiznání práv udělovaným v oblasti práva pobytu osobám požívajícím doplňkové ochrany. Vzhledem k tomu, že tento orgán v tomto ohledu použil stejné „posuzovací schéma“, jaké vyžadují články 15 a 18 směrnice 2004/83 pro ověření, zda je třeba přiznat doplňkovou ochranu, výsledkem bylo, že důsledky rozhodnutí, kterým se zamítá vydání zákazu vyhoštění, a důsledky rozhodnutí, kterým se zamítá přiznání statusu doplňkové ochrany, byly totožné.

- 43 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že přezkum existence důvodů zakazujících vyhoštění na základě § 60 odst. 2 a 3 a odst. 7 druhé věty zákona o pobytu cizinců, jak je popsán předkládajícím soudem, se jeví tak, že je obsahově srovnatelný s přezkumem upraveným v článku 15 směrnice 2004/83 a poskytuje žadatelům rovnocennou úroveň ochrany.
- 44 Zadruhé je nicméně třeba poznamenat, že § 60 odst. 7 druhá věta zákona o pobytu cizinců neobsahoval výslovnou zmínku kritéria existence hrozby „v důsledku svévolného násilí“ ve smyslu čl. 15 písm. c) směrnice 2004/83. Z vysvětlení předkládajícího soudu ovšem vyplývá, že toto vnitrostátní ustanovení bylo třeba vykládat ve světle tohoto čl. 15 písm. c), jež výslovně provádělo do německého právního řádu. Konkrétně podle rozsudku Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud, Německo) ze dne 24. června 2008 měl být tento § 60 odst. 7 druhá věta vykládán tak, že toto kritérium zahrnuje. Podle německé judikatury a správní praxe bylo třeba pro účely výkladu důvodu zakazujícího vyhoštění uvedeného v tomto § 60 odst. 7 druhé větě zohlednit všechna kritéria uvedená ve zmíněném čl. 15 písm. c).
- 45 Jak v podstatě vyplývá z bodů 25 až 27 a 30 tohoto rozsudku, vztahuje se pojem „následná žádost“ ve smyslu čl. 33 odst. 2 písm. d) směrnice 2013/32 k existenci předchozího pravomocného rozhodnutí, kterým se zejména konstatuje, zda žadateli může být přiznán status doplňkové ochrany.
- 46 I když se v projednávaném případě rozhodnutí o předchozích žádostech žalobců v původním řízení netýkala přiznání statusu doplňkové ochrany, byla přijata po přezkumu existence důvodů zakazujících vyhoštění podle § 60 odst. 2 a 3 a odst. 7 druhé věty zákona o pobytu cizinců, který je podle vysvětlení předkládajícího soudu obsahově srovnatelný s přezkumem prováděným za účelem přiznání tohoto statusu.
- 47 Z výše uvedených skutečností vyplývá, že na třetí a čtvrtou otázku je třeba odpovědět, že čl. 33 odst. 2 písm. d) směrnice 2013/32 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby členský stát odmítl následnou žádost o mezinárodní ochranu jako nepřipustnou v situaci, kdy se rozhodnutí o předchozí žádosti netýkalo přiznání statusu doplňkové ochrany, ale bylo přijato po přezkumu existence důvodů zakazujících vyhoštění, a kdy je tento přezkum obsahově srovnatelný s přezkumem prováděným za účelem přiznání tohoto statusu.

K nákladům řízení

- 48 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (sedmý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 33 odst. 2 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany**

musí být vykládán v tom smyslu, že

nebrání tomu, aby byla následná žádost o mezinárodní ochranu odmítnuta jako nepřijatelná nezávisle na tom, zda se žadatel vrátil do země původu poté, co byla jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta, a před tím, než podal tuto následnou žádost o mezinárodní ochranu, a zda byl takový návrat dobrovolný, nebo nucený.

2) Článek 33 odst. 2 písm. d) směrnice 2013/32

musí být vykládán v tom smyslu, že

nebrání tomu, aby členský stát odmítl následnou žádost o mezinárodní ochranu jako nepřijatelnou v situaci, kdy se rozhodnutí o předchozí žádosti netýkalo přiznání statusu doplňkové ochrany, ale bylo přijato po přezkumu existence důvodů zakazujících vyhoštění, a kdy je tento přezkum obsahově srovnatelný s přezkumem prováděným za účelem přiznání tohoto statusu.

Podpisy